

Hjemsted. Naar jeg er bange for at gaa saa vidt, som den højtærede Justitsminister er gaaet i dette Lovforslag, skyldes det de Grunde, jeg angav, nemlig at man derved forrykker Forholdet mellem Underdommerne og Landsretterne, saaledes at man tager Arbejdet bort fra Dommere, der i Forvejen ikke er overbebyrdede, men som tværtimod selv paa mange Steder siger, at de ikke har tilstrækkeligt at gøre, og lægger det over til Landsretterne, som i Forvejen har tilstrækkeligt og altsaa udsættes for Overbebyrdelse og derfor maa have nye Embedsmænd. Jeg indvendte, at der vilde være tekniske Vanskeligheder forbundet med at lade Underdommeren tiltræde ved en Sags Behandling i Forening med de to Landsdommere, som rejste ud, og jeg anførte de tekniske Vanskeligheder, der vilde opstaa, naar Sagen skulde berammes; naar man var ude omkring i Kredsene, vilde det tage længere Tid, og naar man senere skulde votere, vilde ogsaa det være vanskeligt, naar de to Landsdommere herinde i København skulde forhandle med vedkommende Underdommer, thi Forhandlingen sker ikke paa nogen bestemt Tid, saaledes at han kunde tilsiges til at møde, men man forhandler nu og da indbyrdes, saaledes at man lærer hinandens Opfattelse at kende, og det vilde være vanskeligt for Underdommerne at komme til Stede ved disse rent foreløbige Forhandlinger.

Den højtærede Justitsminister mente ikke, at det vilde tage længere Tid for Dommerne ude omkring. Jeg tror, det er forkert, thi hvis man gennemfører denne Regel i større Udstrækning, vil der komme mange flere Sager, som skal behandles for disse Retter, og det vil selvfølgelig tage længere Tid derude. Det forekommer mig at være en god Tendens, at Borgerne i stor Udstrækning lader deres Sager afgøre ved Underretterne, idet de siger: Vi har Tillid til Underdommerne, vi vil ikke have de store Udgifter, der er forbundet med Landsretsbehandling, vi lader derfor Underdommerne afgøre Sagen, vi sætter end ikke Pris paa senere at faa Sagen appelleret, vi er tilfredse med Underdommernes Afgørelse. Det er en Tendens, som det forekommer mig bør støttes fra alle Sider, saaledes at man ikke ligefrem opfordrer til Processer. Den Tendens, vi fra vor Side er inde paa, at saa mange Sager som muligt bør finde deres Afgørelse ved Underretterne, naar Parterne selv ønsker det, maa jeg derfor holde paa bør fortsættes, men denne Tendens vil blive ødelagt, hvis vi gennemfører det Forslag, som den højtærede

Minister her har stillet. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister, at han nøjes med at gaa saa vidt, som man er gaaet i det tidligere Forslag, at betragte det som en Prøve og, hvis denne falder godt ud, da eventuelt at gaa videre, men ikke pludselig kaste os ind i noget nyt, som vil medføre store Udgifter. Det glæder mig, at den højtærede Justitsminister under Forhandlingerne har frafaldet den Bestemmelse i Lovforslaget, at der skulde ydes vedkommende Dommer Vederlag, naar han tiltraadte Landsretten i Forening med de to Landsdommere. Det forekommer mig, at det vilde være noget abnormt, om en Underdommer, som i Forvejen ikke har overvældende meget at bestille, blev fritaget for et Arbejde, der saa blev lagt hen til Landsretterne, saaledes at han der skulde deltage i det samme Arbejde mod særlig Betaling. Jeg haaber imidlertid, at man maa kunne komme til en Løsning af dette rent saglige Spørgsmaal, men jeg maa altsaa pointere, at det maa kunne ske uden synderlig Udgift for Statskassen, i modsat Fald vil jeg for mit Vedkommende modarbejde det. Jeg tror, det vil være heldigt at gennemføre dette i den Udstrækning, som jeg tidligere har været med til at foreslaa, men jeg mener, at den højtærede Justitsminister her gaar noget for vidt.

Et andet Spørgsmaal, der har været fremme, er Spørgsmaalet om Søndre Landsret. Den højtærede Minister brugte det Udtryk, at det glædede ham, at Venstre og Socialdemokratiet trods tidligere Modstand nu var gaaet med til at opretholde Søndre Landsret. Jeg har endnu ikke set Fortrykket, men jeg tror, at det nogenlunde var Ministerens Mening, at Venstre og Socialdemokratiet trods tidligere Modstand nu var gaaet med. Rent sproglig er dette rigtigt; man kan saa sige, at det skal læses saaledes, at Venstre og *Socialdemokratiet trods tidligere Modstand* var gaaet med. Naar Ministeren læser det saaledes, er det rigtigt; derimod er det ganske urigtigt, naar Ministeren, selvfølgelig mod sin Villie, er kommet til at give det Udseende af her i Tinget, at Venstre nu indtog et andet Standpunkt, end vi tidligere har indtaget. Vi har nemlig det samme Standpunkt nu som før, nemlig at det er rigtigt at opretholde Søndre Landsret. Det er Socialdemokratiet, der nu er gaaet med, og det glæder mig, at den højtærede Minister har haft den Magt indenfor Socialdemokratiet, at det nu fuldstændig er gaaet over til Venstres Standpunkt, saaledes at den heftige Kampagne, der blev ført mod